

Sygn. akt IV U 40/14

POSTANOWIENIE

Dnia 14 stycznia 2014 roku

Sąd Okręgowy w Tarnowie Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR (del) Jacek Liszka

po rozpoznaniu w dniu 14.01.2014 r.

na posiedzeniu niejawnym w Tarnowie

sprawy z odwołania D. K.

od decyzji ZUS Oddział T. z dnia 21.11.2013 roku

o rentę z tytułu całkowitej niezdolności do pracy

postanawia

odrzuć odwołanie

UZASADNIENIE

Zaskarżoną decyzją z dnia 21.11.2013 r. ZUS odmówił D. K. przyznania renty z tytułu niezdolności do pracy. Podstawą takiego rozstrzygnięcia było orzeczenie lekarza orzecznika ZUS z dnia 7.11.2013 roku ustalające, że ubezpieczony jest całkowicie niezdolny do pracy od lipca 2011 r., tj. dłużej niż do 18 miesięcy od ustania ubezpieczenia. Od tego orzeczenia odwołujący się nie wniósł w przewidzianym terminie sprzeciwu do komisji lekarskiej, pomimo stosownego pouczenia w tym zakresie.

Sąd rozważył, co następuje:

Zgodnie z treścią art. 477⁹ § 3¹ kpc Sąd odrzuci odwołanie w sprawie o świadczenie z ubezpieczeń społecznych, do którego prawo jest uzależnione od stwierdzenia niezdolności do pracy lub niezdolności do samodzielnej egzystencji, a podstawę do wydania decyzji stanowi orzeczenie lekarza orzecznika Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, jeżeli osoba zainteresowana nie wniosła sprzeciwu od tego orzeczenia do komisji lekarskiej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych i odwołanie jest oparte wyłącznie na zarzutach dotyczących tego orzeczenia.

Zgodnie z ugruntowanym poglądem judykatury wyrażonym choćby w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 15.03.2006 r. (II UZP 17/05, OSNP 2006/15-16/245) "oparcie odwołania wyłącznie na zarzutach dotyczących orzeczenia lekarza orzecznika" dotyczy każdego takiego orzeczenia, a więc wszystkich kwestii ujętych w art. 14 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz.U. z 2009 roku, Nr 153, poz. 1227 ze zmianami), tj. oceny niezdolności do pracy, jej stopnia oraz ustalenia daty powstania niezdolności do pracy, trwałości lub przewidywanego okresu niezdolności do pracy, związku przyczynowego niezdolności do pracy lub śmierci z określonymi okolicznościami, trwałości lub przewidywanego okresu niezdolności do samodzielnej egzystencji oraz celowości przekwalifikowania zawodowego. W każdym z tych wypadków orzeczenie lekarza orzecznika stanowi podstawę do wydania decyzji w sprawie o świadczenie, do którego prawo uzależnione jest od stwierdzenia niezdolności do pracy, niezależnie od tego, czy chodzi wyłącznie o stwierdzenie niezdolności do pracy, czy pozostałe kwestie.

Odrzucenie odwołania jest zatem uzasadnione i konieczne, jeśli sprawa dotyczy świadczenia z ubezpieczeń społecznych, do którego prawo zależy od stwierdzenia niezdolności do pracy lub niezdolności do samodzielnej

egzystencji, a podstawą wydania decyzji jest orzeczenie lekarza orzecznika ZUS, gdy odwołujący się nie wniósł sprzeciwu od orzeczenia lekarza orzecznika do komisji lekarskiej ZUS oraz gdy odwołanie jest oparte wyłącznie na zarzutach dotyczących tego orzeczenia (por. także postanowienie Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 29.12.2012 r., III AUz 93/12).

Orzeczeniem z dnia 7.11.2013 roku lekarz orzecznik Oddziału ustalił, iż odwołujący jest całkowicie niezdolny do pracy od lipca 2011 r. do dnia 30.11.2014 r., orzeczenie to odebrał on osobiście w dniu jego wydania (7.11.2013 r.). Przedmiotowe orzeczenie zawiera pouczenie w przedmiocie przysługującego badanemu prawa do wniesienia sprzeciwu do komisji lekarskiej ZUS, właściwej ze względu na miejsce zamieszkania, w terminie 14 dni od dnia doręczenia orzeczenia. Odwołujący nie złożył sprzeciwu od orzeczenia lekarza orzecznika Oddziału.

W odwołaniu od decyzji ZUS nie wskazano nowych okoliczności dotyczących niezdolności do pracy powstałych po dniu wydania orzeczenia przez lekarza orzecznika, które miałyby wpływ na zmianę orzeczenia oraz ponowne rozpoznanie sprawy na podstawie art. 477⁹ § 2¹ kpc, kwestionując jedynie datę powstania niezdolności do pracy ustalona przez lekarza orzecznika ZUS.

Powyższe przesądza, iż odwołanie od zaskarżonej decyzji wypełnia przesłanki z art. 477⁹ § 3¹ kpc. Odwołujący bowiem nie wniósł w ustawowym terminie sprzeciwu od orzeczenia lekarza orzecznika, a odwołanie od wydanej w wyniku przedmiotowego orzeczenia decyzji oparte jest wyłącznie na zarzutach dotyczących przedmiotowego orzeczenia. Jednocześnie, jak słusznie zauważył ZUS zgodnie z art. 14 ust. 2c ustawy o emeryturach i rentach z FUS w uzasadnionych przypadkach Zakład, na wniosek osoby zainteresowanej, może przywrócić termin na wniesienie sprzeciwu, w tym w szczególności w razie odrzucenia przez sąd odwołania od decyzji w przypadku określonym w art. 477⁹ § 3¹ kpc. Ponadto wyczerpanie dwuinstancyjnego trybu ustalania okoliczności związanych z niezdolnością do pracy lub samodzielnej egzystencji w ramach postępowania przed organem rentowym nie pozbawia wnioskodawcy prawa złożenia odwołania od negatywnej decyzji i prowadzenia dalszego sporu przed sądem, zarówno w kwestii stopnia niezdolności, jak i daty jej powstania.

Mając powyższe na względzie Sąd orzekł jak w sentencji, na podstawie powołanych przepisów.